

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΣΑΛΟΝΙΟΥ

ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΟΣ ΤΥΠΟΣ

— «Εἶναι μερικά αἰσθήματα, ποῦ τελειώνουν μονάχα με τὴ ζωὴ ἀγάπης στ' ἀληθινά; malheur à toi, ἂν δὲν ἀγαπιέσαι. Ἡ θὰ ζῇς τυραγισμένος ἢ ἂν δὲ θέλῃς πρέπει νὰ βγάλῃς ἀπὸ πάνου σου τὸ βαρὺ φόρτωμα, ποῦ σοῦ δώκεν ἡ φύση στὸ σῶμά σου τὴ ζωὴ. Μὴ θελήσετε νὰ με χαρακτηρίσετε ὡς φιλόσοφο, madame, γιατί' εἶμαι tout le contraire, ἀλλὰ τὴν ἀγάπησα πολὺ, πάρα πολὺ, κι' ἀφοῦ κείνη παντρεύεται τώρα, τί τὴν θέλω τὴ ζωὴ μου;»

Καὶ κείνος, ποῦ μούλεγε αὐτά, εἶταν ἓνας σωστός λιμοκοντόρος, τέλειος τύπος νταντῆ. Πάντα ντυμένος τῆς ὥρας, μυρωδάτος, νέος τοῦ σαλονιοῦ καὶ τοῦ flirt, ποδηλατιστής, τρελλὸς γιὰ τὸ Lawn-tennis καὶ τὶς ὁμορφες κοπέλλες, συχνάζει στὸ club, ξέρει Γαλλικά, λίγες φράσεις Ἰταλικά, πολὺ λίγες Ἀγγλικά, μὰ μιλεῖ ὅλα—κι' ὅταν ἀκόμα δὲν εἶναι καμμιά ἀνάγκη—μὲ ἀπίστευτην ἀναίδεια connaissance—κατὰ τὴ φράση καὶ τὴν ἰδέα του—de la litterature Française γιατί' τὸ Ρωμαίικο δὲν ἔχει οὔτε ποιητάδες, οὔτε λογογράφους, οὔτε καλλιτέχνες, μὲν ζέρε νὰ βάλῃ τὰ χέρια του στὸ πιάνο, ἀλλὰ λατρεύει τὴν Γερμανικὴ μουσικὴ, ἐνῶ περιφρονεῖ τὴν Ἰταλικὴν ὡς τιποτένια, καλὸς κολυμπιστής, sportman, νοιώθει—ἔτσι λέει—ἀπὸ τέχνη ὅσο λίγαι καὶ στὰ σκλόνια εἶναι τὸ enfant gâté.

Ἦταν ἡ πρώτη φορά, ποῦ τὸν ἔβλεπα· ἔτυχε νὰ μοῦ τὸν συστήσουν ἐκείνη τὴν βραδιά σ' ἓνα σαλόνι, σὲ μιὰ συνάθροιση λίγων φίλων τοῦ σπητιοῦ. Εἶχ' ἔλθῃ κοντά μου κι' ἀπὸ κουβέντα σὲ κουβέντα ἔμαθα ὅλα, τὰ γούστα του, τὲς χάρες του, τὲς ἰδέες του, τὸν ἄτυχον ἔρωτά του, τὴν ἐπιθυμίαν τῆς αὐτοχτονίας, τὲς φιλοσοφικὰς του θεωρίας, χωρὶς καθόλου νὰ τὸν ρωτήσω. Κι' ὅταν ἠθέλησα νὰ πῶ κάτι σχετικὸ μὲ τὴν αὐτοχτονίαν, μ' ἀντίσκηψε μ' ἓνα χαριτωμένο ντιστεγκέδικον κίνημα καί: — Μήπως καὶ σὺ πιστεύετε, madame, ποῦ εἶναι ἥρωας ἐκεῖνος ποῦ ζῇ ὅταν τίποτις δὲν τοῦ sorridérai περὶ τὴ ζωὴ; Νὰ ζῇς! The great attraction! καὶ δυστυχισμένος γιὰ νὰ πάψῃς τὸ ρόλο τοῦ ἥρωα, mais c'est une absurdité. Selon moi, ἡρωϊσμός εἶναι νὰ πάρῃς τὸ ρεβόλβερ καὶ νὰ ρίξῃς τὰ μυαλά σου, πράγμα ποῦ κανεὶς δειλὸς δὲν κάνει. Κ' ἔπειτα τί νὰ σὲ πῶ; ἡ ζωὴ 'ναι κόλαση καὶ χειρότερη ἀπ' αὐτήν, ποῦ τόσο divinamente περιγράφει ὁ Dante. Τράβηξε τότε πειὸ κοντά μου τὸ καθίσμα του, μοῦ πρόσφερε λίγα λουλούδια, ἀφοῦ γιὰ πέντε λεφτά τῆς ὥρας μοῦ ζήτησε pardon, ποῦ ἀφῆρημένος δὲ μοῦ ἔδωκε χμέως καί:

«Μὲ σὲς μπορῶ νὰ μιλήσω ἐλεύτερα, γιατί' οὔτε γὼ δὲν ἤξερω πῶς, vous m'inspirez la confiance—πρῶτη φορά, ποῦ μ' ἔβλεπε!—ἓνα φοβοῦμαι, μήπως σὲς ἐνοχλῶ, εἶμαι τόσο lugubre ἀπ' ὅταν ἐγνώρισα τὸ φέμα τῆς γυναικὸς!»

Κι' ἀρχίνησε χωρὶς διακοπὴ τὴν ἱστορίαν τῆς ἀγάπης του, ποῦ τέλειωνε μὲ τὸ γάμο ἐκείνης μὲ ἄλλον καὶ μὲ τὴν ὅχι πολὺ κολακευτικὰ περιγραφὴ τοῦ ἀντιπάλου του:

— «Ἐνας ἡλίθιος, ἓνας βλάκας, σωστός chevalier de la triste figure, — ἓνα μηδενικὸ μπρὸς τὸ μεγάλο καταχτητή!—ἀλλὰ κείνη σὲς βεβαίω, πῶς δὲν τὸν ἠθελε καθόλου, τὴν ἀνάγκασαν νὰ τὸν πάρῃ κι' ἔχω καὶ γράμματά της, ποῦ πολὺ μπορεῖ νὰ τὴν ἐχθέσουν, μὰ σὰ gentleman δὲν τὸ κάνουν».

Κ' ἔπειτα, ποῦ ἀναστένανε πονετικά—αλοιπὸν

τί λίτε, ἔχω δίκιο νὰ μὴ θέλω πειὰ τὴ ζωὴ μου;»

— «Μὰ τὰ νειάτα σας δὲν τὰ λυπείστε;»

— «Ἡ ζωὴ βαρὺ φορτίον» κ' ἔπειτα γιὰ ἓναν ποῦ φιλοσοφεῖ, εἶναι μονάχα un mouvement de doigts, καμωμένο μὲ τὸ μεγαλειότερο sang froid».

Δὲν ἤξερω γιατί, μὰ ἐνῶ μοῦ ἔλεγεν αὐτά, καθόλου δὲ μοῦ περνοῦσε ἡ ἰδέα, ποῦ τέτοια νειότη, τέτοια distinction, τέτοιο smart μποροῦσε νὰ χαθῇ γιὰ ἓνα αἶσθημα.

Ἴσως γι' αὐτὸ νῆφταιγαν καὶ τὰ γάντια του καὶ μιὰ λεπτὴ μυρουδιά βιολέττας, ποῦ ἀρκετὴν εὐχαρίστηση ἔδινε στὴ μύτη μου, ὅσο μ' ἐνοχλοῦσαν οἱ κουβέντες του.

II

Σὲ μιὰν ἀπογευματινὴν τέσσερις-πέντε μέρες κατόπι τὸν ξανάειδα. Ἦταν τόσο ἀφωσιωμένος στὴ κουβέντα του μὲ μιὰ νέα, ποῦ δὲν πρόσζεε καθόλου, ποῦ κατὰ τύχην ἐκαθόμουν σὲ μιὰ χαμηλὴ πολυθρόνα, σιμὰ στὸ παράθυρο, γιομάτο μπερντίδες, ποῦ σκίπαζαν τὴ συντροφισσά του. Χωρὶς νὰ θέλω ἀκούω.

Θέλει ἓνα μέρος τῆς κουβέντας του;

Ἐκεῖνος.—Ἴσως νῆχω πιστέψῃ, ποῦ ἀγάπησα, mademoiselle, ἀλλὰ γιὰ λίγες στιγμὲς μονάχα· ποτὲ ὅμως πρὶν ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή δὲν αἰσθάνθηκα un amour profond, une veritable affection. Μὲ πιστεύετε;

Ἐκείνη.—Ὅχι πολὺ.

Ἐκεῖνος.—Κι' ὅμως ἔτσ' εἶναι malheureuse-ment, σήμερα νοιώθω, ποῦ ἀγαπᾶω στ' ἀληθινὰ καὶ ποῦ τὸ sentiment μου αὐτὸ μονάχα μὲ τὴ ζωὴ μου θὰ περάσῃ.

Ἐκείνη.—Καὶ ποιὰ εἶν' αὐτή, ποῦ μπορεῖ νὰ σὲς inspiré, ἓνα τόσο μεγάλο αἶσθημα, ἂν ἐπιτρέπεται;

Ἐκεῖνος (μὲ πάθος). — Θὰ ἤμουν la plus heureux des mortels, happy, verg happy, δεσπούνῃ, il ne tient qu' à vous, νὰ θελήσετε ν' ἀκούσετε τ' ὄνομά της καὶ νὰ μοῦ δώσετε τὴν ἀδεια νὰ τὴν λατρεύω!

Ἐκείνη.—Μὰ (ἐδῶ ἡ φωνὴ τρέμει) δὲ σὲς ἐννοῶ.

Δὲν εἰζέρω ποιὰ ἰδέα διαβολεμένη μοῦ πέρασε κείνη τὴ στιγμή καὶ τράβηξα τὸ μπερντέ, κι' ἀπὸ τὸ κίνημά μου γύρισε ὁ νῆος καὶ μαζὶ καὶ κείνη, μιὰ πλούσια ἀσκηνομοῦσα, ποῦ τὰ τάλλαρά της εἶχαν τὴ δύναμιν ν' ἀνάβουν ἀθεσπες φωτιές καὶ νὰ... χαρίζουν στοὺς ἀπελπισμένους τὴ ζωὴ.

— «Αἱ σὲς, madame, πῶς εἰστε ἀπὸ προχτές;» μ' ἓνα εὐγενικώτατο χαμόγελο καὶ μὲ μιὰ χαριτωμένη υπόκλιση μοῦ λέει:

— «Κ' ἡ αὐτοχτονία σας;» τοῦ λέω μ' εἰρωνείαν.

Χωρὶς νὰ τὰ χάσῃ καθόλου μὲ γληγοράδ' ἀπίστευτη πλησιάζοντάς με μοῦ λέει σιγά, σιγά.

— «Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ma femme, θὰ μοῦ κάμετε χαλάστρες».

— «Διακόσες χιλιάδες δραχμὲς προῖκα, πιστεύω».

— «Ὅλα μετρητά».

Κ' ἐπειδὴ κάποιος ἄλλος εἶχ' ἔρθῃ κοντά μου αὐτὴ τὴ στιγμή, μὲ μιὰν ἄλλην υπόκλιση καὶ μ' ἓνα «permettez» πῆγε πάλι στὴ θέσιν του, ποῦ ἴσως ἐκείνη νὰ τὸν περίμενε μὲ... χτυποκάρδι.

ΕΙΡΗΝΗ Α. ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ἡ «Νουμάς» θὰ βγαί πάλι τὴν παραπάνου Κυριακῇ, δηλ. ὕστερ' ἀπὸ δεκαπέντε μέρες. Εἶναι ἡ τελευταία κα-

λοκαιρίτικη διακοπὴ αὐτῇ καὶ κατόπι θὰ βγαίνει τὸ φύλλο ταχτικά κάθε Κυριακῇ, καθὼς πρῶτα.

— Μᾶς δηγγήθηκαν κατ' ἐνάσιμον ποῦ ἀποδείχνη τετραγωνικώτατα πῶς καθαρεύουσα... εἶναι ἡ φυσικὴ μας γλῶσσα.

— Μιὰ κυρὰ δασκάλαν ποῦ καθότανε στὸν Περαιά, στὰ Ὑδραῖκα, ἄλλαξε σπῖτι καὶ στὸ πρῶτο σπῖτι της ἀφῆσε ἓνα πιθῆρι γιὰ νὰ τὸ πάρει ἄργότερα.

— Ὑστερ' ἀπὸ κάμποσες μέρες στέλνει καὶ ζητάει τὸ πιθῆρι τῆς ἀπὸ τὴν παλιά της σπιτονοικοκυρὰ μὲ τὸ ἀκόλουθο γράμμα: «Σὲ παρακαλῶ νὰ μοὶ ἐπιστρέψῃτε τὸ ν π ἰ θ ο ν».

— Ἡ φτωχὴ σπιτονοικοκυρὰ, ποῦ εἶταν Ὑδραῖσσα, καταντράπηκε σὰν ἔλαβε τὸ γράμμα καὶ πίστεψε πῶς ἡ κυρὰ δασκάλαν τρελλάθηκε.

— Ὅσοι ξέρετε ἀρθανίτικα θὰν τὴ δικαιολογήσεται...

— Τώρα ποῦ μᾶς ἐσφύτρωσε στὴ μέση ἡ ἐπιτροπὴ γιὰ τὸν ἀνδριάντα τοῦ Ντεληγιάννη, μποροῦμε νὰ νασέ-ρουμε κατ' ἐπὶ τοῦ συνόβου μιὰ δυὸ βδομάδες πρὶ δολοφονηθεῖ ὁ μακαρίτης.

— Θυμώσατε τὸ πνεῦμα του νὰ μὴν ἀναγνωρίσει ἐπισήμως τὴν ἐπιτροπὴ ποῦ συστήθηκε γιὰ νὰ στήσῃ ἀνδριάντα στὸν ποιητὴ Βαλαωρίτη.

— Τὸ «Ἀστὺ» τότε εἶχε ἐσπαθώσει στὰ γερὰ ἐναντίον του, καὶ πολλοὶ λέγανε πῶς ὁ Ντεληγιάννης δὲν ἀναγνώριζε τὴν ἐπιτροπὴ, ὅχι μόνο γιατί' ὁ ἴδιος εἶταν ἐνάντιος στοὺς ἀνδριάντες, ἀλλὰ καὶ γιατί' ποτὲ κανένας Βαλαωρίτης δὲν εἶταν Ντεληγιαννικός.

— Ἐμεῖς παραδεχόμεθα τὸ πρῶτο, καὶ νὰ τώρα ποῦ ὁ Μιστριώτης ἔρχεται νὰ σκεθῇ σὲ μιὰ ἀρχὴ τοῦ πολιτικοῦ του ἀρχηγοῦ.

— Λένε, μὰ δὲν τὸ πιστεύουμε, πῶς ὁ Μιστριώτης ἐσύτρωσε τὴν ἐπιτροπὴ μόνο καὶ μόνο μὲ τὸ σκαπὸ νὰ ποζέει καὶ σ' αὐτὴ γιὰ πρόεδρος.

— Συκοφαντία φοβερὴ αὐτό. Ὁ Μιστριώτης ἔχει τόσα προεδριλίκια ὅσα παράσημα ἢ μακαρίτισσα Ὁδωνίστρα.

— Μαζὶ μὲ τὸ ταχτικὸ φύλλο θὰ ξαναρχινήσουμε καὶ τὸ «Βδομαδιάτικο φονοπάζαρο».

— Τόσο περίφημα καὶ ἡ δημόσια ἀπάλεια, ὥστε αὐτοὶ ὁ καθρέφτης μᾶς εἶναι ἀπαραίτητος.

Ο ΙΔΙΟΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΑΣΤΕΙΟΙ ΚΡΙΤΙΚΟΙ

Φίλε «Νουμά»,

Τὸ «Ἀστὺ» τῆς περασμένης, Κυριακῆς κλαίει καὶ δέρνεται γιατί' ὁ Ἑρμύνας, λέει, αἰδῶσαι μιὰ καὶ ἔπεσε μὲ τὸ κεφάλι στὸ βούρκο τοῦ ἀπαισιωτέρου Ψυχαρισμοῦ. Καὶ ξέρετε γιατί' ὅλ' αὐτά; Γιατί' μεταχειρίστηκε ὁ ἀνθρωπος στὰ τελευταῖα συνέττα ποῦ δημοσίεψε στὸ «Νουμά» λέξεις καὶ φράσεις, σὰν αὐτές: «Γλυκὰ πιστρώγια»—«Χλωμόστεκαν»—«Ἀπλοχωριά»—«Ἀπόκορφα Ἑλλομπίσια»—κτλ.

Εἶναι ἀλήθεια νὰ κλαίει κανεὶς ποῦ δημοσιεύονται τέτοιαι ἀνοήσιες στὸ «Ἀστὺ»—σ' ἐφημερίδα σοβαρὴ ποῦ ἀρχισυντάχτης της εἶναι ὁ Γ. Βουτσινᾶς, μυαλὸ ξάστερο καὶ δημοτικιστὴς στὴν ψυχὴ, καὶ συντάχτης της ὁ Γ. Ἀρκέριος, ὅχι πιά δημοτικιστὴς ἀλλὰ Ψυχρολάτρης.

Ξέρετε τί φοβάμαι πῶς θὰ συνέβηκε; Κάποιος ἀνόητος ρεπόρτερ θὰ φιλοδόξῃ νὰ κάνει καὶ τὸν κριτικὸ καὶ θὰ τύπωσιν τὴν σχολοπερίκρησίν του στὸ φύλλο τῆς Κυριακῆς χωρὶς νὰ τὸ πάρουν μυρουδιά οὔτε ὁ Βουτσινᾶς οὔτε ὁ Ἀρκέριος.

Ὁ φίλος σου
Ν. Περαιτικὸς

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Δαμ. στὴν Πόλιν. Λάβαμε τὸ φύλλο τῆς «Πρόδοξ» καὶ σὰς εὐχαριστοῦμε. Θὰν τῷλαβε, ἐλπίζουμε κι ὁ κ. Γρ. Ξενόπουλος ἀφοῦ τ' αὐτὸ ἀνακηρύχνηται ὅς κ ο ρ ο φ α ῖ ο ς τῶν ἐν Ἀθήναις κριτικῶν. Νᾶγει τάχα ἡ Ἀθῆνα τόσους κριτικούς ὥστε νὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπάρχει καὶ κορυφαῖος; Δὲν ξέρούμε, μὰ οἱ τέτοιαι ἀνοήσιες δὲν ἀποδείχνουν καθόλου Π ρ ο δ ο. Σὺφωνα;